

Komentáre Epoch Times ku čínskej komunistickej strane – časť 6

Čínska komunistická strana zničila tradičnú kultúru

Toto je šiesty z Deviatich komentárov ku ČKS.

Predslov

Kultúra je dušou národa. Je dôležitým duchovným faktorom pre ľudstvo, podobne ako fyzikálne faktory ako rasa a územie.

História civilizácie národa je určená jeho kultúrnym vývojom. Úplná deštrukcia tradičných kultúr povedie ku koncu národa. Bez ohľadu na to, aká nádherná je civilizácia, aj keď jej rasa prežije, národ zmizne, ak zmizne jeho kultúra. Napríklad, ľudia nepoložia na rovnakú úroveň dnešných domorodcov v Latinskej Amerike s pradávnu rasou Májov. Deštrukcia tradičných kultúr je neodpušiteľný zločin; deštrukcia 5.000 ročnej čínskej civilizácie je ním ešte viac.

Tradičná čínska kultúra začala povestami o Pan-gu, ktorý vytvoril nebo a Zem [1], povestou o Nu-wa, ktorá vytvorila ľudí [2], alebo legendou o Shengnongovi, ktorý určil stovky liečivých rastlín [3], či Cang-jieovi, ktorý vytvoril čínske znaky [4]. Taoistická múdrosť vesmíru a Konfuciove morálne princípy sa vinú cez celú čínsku kultúru. Myšlienka Lao-c' o jednote neba a ľudí bola jasne vyjadrená v Tao-te-t'ing [5], „Človek nasleduje zem, zem nasleduje nebo, nebo nasleduje Tao a Tao nasleduje to, čo je prirodzené.“ Konfuciova klasika, Veľké Učenie, začína takto „Veľké učenie nepomáha zušľachtľovaniu cnosti.“ Toto je základná myšlienka, ktorú Konfucius zastával vo svojich dielach, v ktorých vstúpil spoločnosti päť základných hodnôt dobroty, spravodlivosti, správnosti, múdrosti a vernosti. V prvom storočí prišiel z východu do Číny Šákjamúniho Budhizmus a so svojím sľubom súcitu a spasenia všetkých bytostí značne obohatil čínsku kultúru. Preto sa Konfucianizmus, Taoizmus a Budhizmus stali navzájom sa dopĺňujúcimi vierami v čínskej spoločnosti, čím priviedli dynastiu Tang na vrchol jej slávy a prosperity, ako je všeobecne známe.

Hoci čínsky národ opakovane zažíval útoky a pustošenie, čínska kultúra vykazuje veľkú odolnosť a silu a jej základ bol neustále odovzdávaný ďalej. Jednota neba a ľudstva zobrazuje znalosť vesmíru našimi predkami. Všeobecne sa uznáva, že dobro bude odmenené a zlo potrestané. Elementárnym princípom je neodovzdávať druhým to, čo človek nechce sám; vernosť, synovská úcta, cudnosť (prisna mravnosť, zdržanlivosť, najmä vo vzťahu k pohlavnému životu) a spravodlivosť určovali sociálne normy a Konfuciových 5 základných cností položilo základ pre sociálnu a osobnú morálku. S týmito hodnotami čínska kultúra stelesňovala česť, dobrotu, harmóniu a toleranciu. Bežní čínski ľudia si vážili nebo, zem, šľachticov, príbuzných a učiteľov. Toto bolo odrazené v hlboko zakorenených čínskych tradíciách, ktoré uctievali Boha, podporujú vernosť krajine, udržiavajú hodnoty rodiny a priateľov a vážia si svojich učiteľov a starých ľudí. Tradičná čínska kultúra hľadala harmóniu medzi ľudstvom a vesmírom a zdôrazňovala etiku jednotlivcov a morálku. Bola založená na viere v Konfucianizmus, Budhizmus a Taoizmus a poskytovala čínskym ľuďom toleranciu, sociálny vývoj, ľudskú morálku a spravodlivú vieru.

Na rozdiel od zákona, ktorý predpisuje tvrdé a stále pravidlá, kultúra obmedzuje jemným spôsobom. Zákon presadzuje trest, keď človek spácha zločin, pričom kultúra, tým, že pestuje

morálku, zamedzuje tomu, aby sa zločiny vôbec diali. Morálne hodnoty spoločnosti sú často stelesnené v jej kultúre.

V čínskej histórii dosiahla tradičná kultúra svoj vrchol počas prosperujúcej dynastie Tang, čo je v súlade s mocou čínskeho národa. Veda sa tiež široko rozvinula a mala dobrý chýr medzi všetkými národmi. Žiaci z Európy, Stredného Východu a Japonska prichádzali študovať do Čchang-anu, hlavného mesta dynastie Tang. Krajiny susediace s Čínou brali Čínu ako svoj suverénny štát. Mnoho krajín prišlo vzdať hold Číne a Čína ich štedro prijala.

Po dynastii Qin (221-207 pr. n. l.) bola Čína často okupovaná minoritnými skupinami. To sa stalo najmä počas dynastii Sui (581-618 n.l.), Tang (618-907 n.l.), Yuan (1271-1361 n.l.) a Qing (1644-1911 n. l.) a niekoľkokrát aj počas iných období. Tieto etnické skupiny ako celok však boli takmer prispôsobené čínskym obyčajom. Ako povedal Konfucius, „Ak teda ľudia zďaleka nie sú (s nami) v súlade, obráťte ich pomocou kultivácie (našej) kultúry a cnosti.“ [6]

Odvtedy ako v roku 1949 získala ČKS moc, použila národné zdroje na zničenie bohatej čínskej tradičnej kultúry. Tento zlý zámer nepochádzal z posadnutosti ČKS industrializáciou ani z jednoduchého klaňania sa západnej civilizácii. Pochádzal z ideologickej opozície voči tradičnej čínskej kultúre, ktorá je vlastná ČKS. Deštrukcia čínskej kultúry ČKS bola plánovaná, dobre organizovaná a systematická, umožnená štátom podporovaným použitím násilia. Od svojho založenia ČKS nikdy neprestala „revolucionarizovať“ čínsku kultúru v pokuse úplne zničiť jej ducha.

Čo je ešte opovrhnutiahodnejšie, ČKS vedome zneužila a tajne modifikovala tradičnú kultúru počas svojej vlády. ČKS uprednostňovala skazenosť pred cnosťou, pričom šírila mocenské boje, zrady a diktátorstvo – všetko toto existovalo v Čínskej histórii v tom čase, keď sa ľudia vzdialili od tradičných hodnôt. ČKS si vytvorila svoj vlastný systém morálnych hodnôt, uvažovania a prejavov a vytvárala falošný dojem, že táto „kultúra strany“ je v skutočnosti pokračovaním tradičnej čínskej kultúry. ČKS dokonca využila averziu, ktorú niektorí ľudia mali voči „kultúre strany“, aby podnecovala verejné nálady voči tradičnej kultúre, čím sa ešte viac vzdŕaľovala pravej čínskej tradícii.

Deštrukcia tradičnej kultúry ČKS priniesla Číne katastrofálne následky. Nielenže ľudia stratili svoje morálne zábrany, ale uväznili sa ešte viac v zlých doktrínach ČKS.

I. Prečo chcela ČKS zničiť čínsku kultúru?

Dlhá tradícia čínskej kultúry je založená na viere a cnosti

Autentická kultúra čínskeho národa sa začala približne pred 5.000 rokmi legendárnym cisárom Chuangom, ktorý sa považuje za najstaršieho predchodcu čínskych ľudí. V skutočnosti sa cisárovi Chuangovi prisudzuje aj založenie Taoizmu, ktorý sa tiež nazýva škola myslenia majstra Huang-Lao (Lao Zi). Hlboký vplyv Taoizmu na Konfucianizmus možno vidieť v jednom z Konfuciových výrokov: „Usilujte sa o Tao, usmerňujte sa cnosťou, nasledujte dobrotu a ponorte sa do umenia.“ „Ak človek počuje ráno Tao, večer môže umrieť a nebude to ľutovať.“ [6] Jedno z najdôležitejších klasických čínskych diel, Kniha premien (I-Čching) je záznam neba a zeme, jinu a jangu, kozmických zmien, sociálneho pokroku a úpadku a zákonov ľudského života. Veštecká sila knihy ďaleko prevyšuje to, čo si súčasná veda dokáže predstaviť. Okrem Taoizmu a Konfucianizmu mal na čínskych intelektuálov jemný ale hlboký vplyv Budhizmus, najmä Zen budhizmus.

Konfucianizmus vysvetľoval „spoločnosť“ ako časť tradičnej čínskej kultúry. Zdôrazňoval etiku založenú na rodine, v ktorej synovská úcta hrala mimoriadne dôležitú úlohu. Čínski ľudia veria, že všetka dobrota začína synovskou úctou. Konfucius obhajoval „dobrotu, spravodlivosť, správnosť, múdrosť a pravdivosť,“ ale hovoril tiež, „Nie sú synovská úcta a bratská láska koreňom dobroty?“

Etika založená na rodine môže byť prirodzene zovšeobecnená, aby viedla morálku v spoločnosti. Synovská úcta môže byť rozšírená na oddanosť múdremu kráľovi. „Je zriedkavé, aby človek so synovskou oddanosťou a bratskou láskou mal sklon urážať tých nad ním.“ [6] Bratskú lásku možno ďalej rozšíriť na vernosť priateľom. Konfucius veril, že v rodine by otec mal byť láskavý, syn úctivý, starší brat priateľský a mladší brat rešpektujúci. Tu možno otcovskú dobrotu rozšíriť na dobrotu cisára voči jeho poddaným. Podľa *Velkého učenia*, pokiaľ sa zachovávajú tradície rodiny, možno prirodzene udržiavať sociálnu morálku a kultivácia seba samého môže viesť k prospechu rodiny a národa a v konečnom dôsledku k pokoju pod nebesiami.

Budhizmus a Taoizmus naproti tomu ponúkajú čínsku kultúru „mimo spoločnosti“, vedúcu ľudí k ich duchovnému zlepšovaniu. Vplyv Budhizmu a Taoizmu možno nájsť vo všetkých aspektoch bežných ľudských životov. Praktiky, ktoré sú hlboko zakorenené v Taoizme zahŕňajú čínsku medicínu, čchi-kung, geomantiu (Feng-šchuej) a veštenie. Tieto praktiky, ako aj budhistické koncepcie nebeského kráľovstva a pekla, karmickou odmenou za dobro a potrestaním zla, spolu s Konfuciovou etikou, vytvorili jadro tradičnej čínskej kultúry.

Viera v Konfucianizmus, Budhizmus a Taoizmus ponúkala čínskym ľuďom stabilný morálny systém, nemenný „pokým zostane nebo.“ [7] Tento etický systém ponúkal základ udržateľnosti, pokoja a harmónie v spoločnosti.

Morálka patrí k duchovnej ríši, preto je často abstraktná. Dôležitou úlohou kultúry je vyjadriť takýto abstraktný morálny systém v jazyku, ktorý je všeobecne pochopiteľný.

Vezmime si napríklad štyri veľké romány v čínskej kultúre. *Cesta na západ* je samotná mystickou povestou. *Sen červeného zámku* začína rozhovorom medzi živým kameňom a Taoistickou *Ctenou Prázdnotou* na *Útese bez Základu* pri *Hore Velkého Odpadu* v krajine duchovna – rozhovor poskytuje kľúč k ľudskej dráme, ktorá prebieha v románe. *Hrdinovia Vodných Krajov* sa začína príbehom Chong Tchj-weja, ktorý omylom prišiel do krajiny zla, legendou, ktorá vysvetľuje pôvod 108 hrdinov. *Tri kráľovstvá* začínajú nebeským varovaním pred nešťastím, sledujúcim neodvratnú Božiu vôľu: „Záležitosti na zemi bežia ako nekonečná rieka; osud, predpovedaný nebom, siaha do nekonečna a všetko je ním určené.“ Iné známe príbehy, ako *Román o východnom ZHou* a *Úplný príbeh Yue Feia*, všetky začínajú podobnými legendárnymi rozprávkami.

Títo románopisci nepoužívajú mýty náhodou, ale ako odraz základnej filozofie čínskych intelektuálov voči prírode a ľuďom - rozjímanie nad nebeským pôvodom ľudského života.

Tieto novely mali taký hlboký vplyv na čínsku myseľ, že postavy v nich sa používali na pomenovanie určitých morálnych hodnôt. Keď hovoríme napríklad o koncepte „spravodlivosti“, ľudia budú myslieť na Guan Yu (160-219 n. l.) z *Troch Kráľovstiev* – ako jeho zmysel pre česť prekročil oblaky a dosiahol nebesá; ako mu jeho neochvejná vernosť jeho nadriadenému Liu Beiovi získala rešpekt aj medzi jeho nepriateľmi; ako jeho múdrosť v bitke zvíťazila dokonca aj v najhroznejších situáciách a dokonca aj pri jeho porážke pri bitke neďaleko mesta Mai; a najmä jeho rozhovor ako božstva s jeho synom. Keď hovoríme o vernosti, ľudia budú prirodzene myslieť na Yue Feia (1103-1141 n. l.), vojenského veliteľa v dynastii Song, ktorý úmyselne postavil

integritu krajiny nad svoj život. Zhuge Liang (181-234 n.l.), úradník štátu Shu počas obdobia Troch kráľovstiev, zosobňoval úplnú oddanosť vlastnej krajine.

Čínske tradičné chválospevy na vernosť a spravodlivosť boli detailne prepracované v týchto pozoruhodných príbehoch z pier spisovateľov. Abstraktné morálne hodnoty sa stali konkrétnymi a vyjadrovali kultúru.

Taoizmus zdôrazňuje pravdivosť, Budhizmus zdôrazňuje súcit a Konfucianizmus si váži dobrotu a spravodlivosť. „Hoci sa formy odlišujú, ich cieľ je rovnaký... Všetky povzbudzujú ľudí k tomu, aby sa vrátili k добрote.“ [8]

Čínska tradičná kultúra naučila ľudí dôležitým konceptom a princípom, ako je nebo, Tao, Boh, Budha, osud, predurčenosť, dobrotu, spravodlivosť, čestnosť, múdrosť, vernosť, šetrnosť, pocit hanby, vernosť, synovská úcta, cudnosť a tak ďalej. Mnoho Číňanov je negramotných, avšak poznajú tradičné hry a opery, pomocou ktorých sa dozvedeli o tradičných morálnych hodnotách. Tieto kultúrne formy boli mimoriadne dôležité pri odovzdávaní čínskej tradície.

Preto zničenie tradičných čínskych hodnôt ČKS je priamym útokom na čínsku morálku a podkopáva základy pre pokoj a harmóniu v spoločnosti.

Zlá komunistická teória sa stavia proti tradičnej kultúre

„Filozofia“ komunistickej strany je opakom pôvodnej čínskej tradičnej kultúry. Tradičná kultúra uznáva nebeské princípy, ako raz povedal Konfucius, „Život a smrť sú predurčené a bohatstvo a postavenie je určené nebom.“ [6] Budhizmus aj Taoizmus veria v božskosť, cyklus reinkarnácii života a smrti a karmickú následnosť dobra a zla. Komunistická strana, naopak, neverí len v ateizmus. Namiesto toho sa ešte divoko vzpiera voči Tao a uráža nebeské princípy. Konfucius si váži rodinu, ale *Komunistický Manifest* jasne šíri zrušenie rodiny. Tradičná kultúra rozlišuje čínske od cudzieho, ale *Komunistický Manifest* sa zasadzuje za zrušenie národností. Kultúra Konfucianizmu zdôrazňuje dobrotu voči ostatným, ale komunistická strana vyzýva k triednemu boju. Konfucionalisti zdôrazňujú vernosť šľachte a lásku k národu, avšak *Komunistický manifest* hovorí o odstránení národností.

Aby si získala a udržala si moc v Číne, komunistická strana musela najprv zasadiť svoje nemorálne myšlienky do čínskej pôdy. Mao Zedong (Mao Ce-tung) vyhlásil, „Ak chceme zvrhnúť moc, musíme najprv spraviť propagandu a pracovať v oblasti ideológie.“ [9] ČKS si uvedomila, že drsná komunistická teória, ktorá je udržiavaná zbraňami, je ideologickým odpadom Západu a nemôže sa postaviť čínskej histórii starej 5.000 rokov. ČKS teda musela úplne zničiť tradičnú kultúru, aby mohli na politickom javisku v Číne nastúpiť Marxizmus a Leninizmus.

Tradičná kultúra je prekážkou v diktátorstve ČKS

Mao Zedong raz výstižne povedal, že nenasleduje ani Tao ani nebo. [10] Tradičná čínska kultúra bola bez pochyb pre ČKS veľkou prekážkou pre vzdorovanie voči Tao a zápas s nebom.

Vernosť v tradičnej čínskej kultúre neznamená slepú oddanosť. V očiach ľudí je cisár „nebeským synom“ – a nebo je nad ním. Cisár nemôže mať vo všetkom pravdu. Preto bolo potrebné pre tých, čo majú voči nemu námietky, aby hocikedy poukázali na jeho nedostatky. V čínskych kronikách historici tiež zaznamenávali všetky slová a činy cisára. Učení úradníci sa mohli stať učiteľmi

svojich múdrych kráľov a správanie sa cisára bolo posudzované Konfuciovou klasikou. Ak bol cisár nemorálny – neosvietený k Tao, ľudia mohli povstať, aby ho zvrhli, ako napríklad útok Chengtanga v čase Jie, alebo odstránenie Zhou kráľom Wu. [11] Tieto povstania, posudzované z hľadiska tradičnej kultúry, sa nepovažovali za porušenie vernosti voči Tao; namiesto toho ich videli ako nastolenie Tao v záujme neba. Vezmime si príklad známeho vojenského vodcu Wen Tianxianga (1236-1283 n. l.) Pri boji na ochranu integrity Južnej dynastie Song voči mongolským oddielom Wen nikdy neváhal, dokonca aj keď sa ho bývalý cisár dynastie Song pokúsil presvedčiť, aby sa vzdal, keď ho vzali do väzby. Konfucius verí, ako povedal Mencius, že „Ľudia majú najvyššiu dôležitosť; národ prichádza ako druhý; ako posledný je panovník.“ [12]

ČKS nemohla v žiadnom prípade akceptovať tieto tradičné hodnoty. ČKS chcela kanonizovať svojich vlastných vodcov a šíriť kult osobnosti, takže nemohla dovoliť takým dlho udržiavaným konceptom ako nebo, Tao a Boh, aby ju riadili zhora. ČKS si bola plne vedomá toho, že to, čo robí, je zločinom proti nebu a voči Tao, ak by to bolo merané štandardami tradičnej kultúry. Pokiaľ existovala tradičná kultúra, ľudia by nechválili ČKS ako „veľkú, slávnu a správnu“ a žiaci by pokračovali v tradícii riskovania životov za udržanie spravodlivosti, kritizovanie zlých činov režimu a polozenie ľudí nad vládcov. Preto by sa ľudia nestali bábkami ČKS a ČKS by nemohla zjednotiť myšlienky más.

Rešpektovanie neba, zeme a prírody tradičnou kultúrou sa stalo prekážkou pre „boj s prírodou“ ČKS v jej snahe o „zmenu neba a zeme“. Tradičná kultúra si váži ľudské životy, čo sa považuje za vážnu záležitosť pre spojenie s nebom. Také vnímanie sa stalo prekážkou v masovej genocíde ČKS a jej vláde teroru. Morálne štandardy tradičnej kultúry „nebeského Tao“ by zasahovali do manipulácie morálnych princípov ČKS. Z týchto dôvodov ČKS spravila tradičnú kultúru nepriateľom svojej vlády.

Tradičná kultúra popiera legitimitu vlády ČKS

Tradičná čínska kultúra verí v Boha a v božie poverenie. Prijatie božieho poverenia znamená, že vládcovia musia byť múdri, nasledovať Tao a byť v harmónii s osudom. Prijatie viery v Boha znamená prijatie toho, že zdroj ľudskej moci sídli na nebi.

Vládne princípy ČKS odmietajú Boha a celú vládu dávajú ľuďom: „Nikdy nás už nebudú zväzovať reťaze tradícii, povstaňme robotníci, už žiadne otroctvo. Zem vstane na nových základoch. Sme úplne nahí; budeme všetkým.“ [13]

ČKS podporuje historický materializmus, vyhlasujúc, že komunizmus je raj na zemi a cestu k nemu dláždia pionieri proletariátu, alebo členovia komunistickej strany. Viera v Boha teda priamo popierala legitimitu vlády ČKS.

II. Ako komunistická strana ničí tradičnú kultúru

Všetko, čo ČKS robí, má politický cieľ. Aby sa zmocnila, udržiavala a upevňovala si svoju tyranii, ČKS musí nahradiť ľudskú povahu svojimi zlými princípmi strany a čínsku tradičnú kultúru nahradiť kultúrou „podvodu, zla a boja“. Deštrukcia a nahradzovanie zahŕňa hmatateľné kultúrne pozostatky, historické sídla a dávne knihy, ako aj ľudský tradičný pohľad na morálku, život a svet.

Týka sa to všetkých aspektov života ľudí, vrátane ich činnosti, myšlienok a životného štýlu. ČKS súčasne považuje nepodstatné a povrchové prejavy kultúry za „podstatu“, zachováva ich a navonok nastavuje tvár tejto „podstaty“. Strana udržuje zdanie tradícií, pričom nahrádza ich význam. Potom podvádza ľudí medzinárodného spoločenstva pod rúškom „pokračovania vo vývoji“ čínskej tradičnej kultúry.

Súčasnú odstraňovanie troch náboženstiev

Vzhľadom na fakt, že tradičná kultúra je zakorenená v Konfucianizme, Budhizme a Taoizme, prvým krokom pre ČKS bolo zničenie tradičnej kultúry, aby odstránila prejav týchto božských princípov v ľudskom svete, čo znamená, že odstraňuje tri náboženstvá, ktoré im zodpovedajú.

Všetky hlavné náboženstvá, Konfucianizmus, Budhizmus a Taoizmus zažili ničenie v rôznych historických obdobiach. Napríklad Budhizmus zažil v minulosti štyri hlavné prenasledovania, ktoré sú známe ako San Wu Yi Zong (Prenasledovanie nasledovníkov Budhizmu štyrmi čínskymi cisármi). Cisár Taiwu [14] zo severnej dynastie Wei (386-534 n.l.) a cisár Wuzong [15] dynastie Tang (618-907 n.l.) sa obaja pokúšali vykoreniť Budhizmus, aby Taoizmus získal prevahu; cisár Wu [16] zo severnej dynastie Zhou (557-581 n.l.) sa pokúsil vykoreniť Budhizmus a Taoizmus, ale uctieval Konfucianizmus; cisár Shizong [17] z neskoršej dynastie Zhou (951-960 n. l.) sa pokúsil vykoreniť Budhizmus, len aby použil sochy Budhov na razenie mincí a nedotkol sa Taoizmu alebo Konfucianizmu.

ČKS je jediným režimom v histórii, ktorý ničí všetky tri náboženstvá naraz.

Čoskoro potom, ako sa ČKS chopila vlády, začala ničiť chrámy, páliť písma a nútiť Budhistických mníchov a mníšky, aby sa vrátili k svetskému životu. Nebola o nič jemnejšia pri ničení iných náboženských miest. Koncom 60-tych rokov v Číne sotva zostali nejaké náboženské miesta. Veľká kultúrna revolúcia priniesla ešte väčšiu náboženskú a kultúrnu katastrofu pri kampani „zahadzovania štyroch starých vecí“ [18] – t.j. starých myšlienok, starej kultúry, starých obyčajov a starých zvyklostí.

Napríklad, prvý budhistický chrám v Číne bol chrám Bieleho koňa (chrám Bai Ma) [19] postavený v ranej dynastii Han pri meste Luoyang. Bol uznávaný ako „kolíska Budhizmu v Číne“ a „Zakladateľov dom“. Počas „zahadzovania štyroch starých vecí“ samozrejme chrám Bieleho koňa nemohol uniknúť drancovaniu.

„Ned'aleko výrobné brigády úderníkov bol chrám Bieleho koňa. Tajomník výboru strany viedol sedliakov, aby plienili chrám v mene „revolúcie“. Viac ako 1.000-ročné hlinené sochy Osemnástich Arhatov, ktoré boli postavené v dynastii Liao boli zničené; písmo Beiye [20], ktoré priniesol významný indický mních do Číny pred 2.000 rokmi bolo spálené. Vzácný poklad, Jantárový kôň, bol rozbitý na kusy. O niekoľko rokov neskôr kráľ Kambodže v exile Norodom Sihanouk špeciálne požiadal o vzdanie úcty v chráme Bieleho koňa. Zhou Enlay, vtedajší čínsky premiér, v rýchllosti nariadil prepravu Luoyang-u z písma Beiye, uloženého v cisárskom paláci v Pekingu a sochy Osemnástich Arhatov postavených v dynastii Qing z chrámu Azúrových oblakov (chrám Biyun), ktorý sa nachádza v parku Xiangshan [21] v Pekingu. Týmto falošným nahradením bol „vyriešený“ diplomatický konflikt.“ [22]

Kultúrna revolúcia začala v máji 1966. Táto revolúcia bola v skutočnosti „revolucionizovaním“ čínskej kultúry deštruktívnym spôsobom. Od augustu 1966 zúrivy oheň „zahadzovania štyroch starých vecí“ zachvátil celú Čínu. Budhistické chrámy, Taoistické chrámy, sochy Budhov, historické miesta, kaligrafie, obrazy a starožitnosti boli považované za predmety „feudalizmu, kapitalizmu a revizionizmu“ a stali sa hlavnými cieľmi pre ničenie Červenými gardami. [23] Vezmime si napríklad sochy Budhov; existuje približne 1.000 farebne glazovaných sôch Budhov v reliéfe na vrchole Vrchu Dlhovekosti v Letnom paláci [24] v Pekingu. Po „zahadzovaní štyroch starých vecí“ boli všetky poškodené. Žiadna z nich už nemá všetkých päť zmyslových orgánov.

Hlavné mesto bolo takéto a podobne na tom bol aj zvyšok krajiny. Dokonca ani vzdialené krajinné sídla neunikli.

„V oblasti Dai, provincia Shanxi, sa nachádza chrám Tiantai. Bol postavený v období Taiyan počas Severnej Wei dynastie pred 1.600 rokmi a boli v ňom vzácne sochy a fresky. Hoci sa nachádzal na úbočí dost' vzdialenom od sídla provincie, ľudia, ktorí sa zúčastnili na „zahadzovaní štyroch starých vecí“ nedbali na prekážky a úplne odtiaľ odstránili všetky sochy a fresky. Chrám Louguan, [25] kde Lao-c' raz vyučoval a kde zanechal svoj známy Tao-Te-Ťing [5] pred 2.500 rokmi sa nachádza v oblasti Zhouzhi, provincia Shaanxi. V okolí 10 li [26] od pódia, kde vyučoval Lao-c' sa nachádza vyše 50 historických miest, vrátane chrámu Úcty mudrcovi (Zongsheng Gong), ktorý postavil Tang Gaozu Li Yuan [27], aby preukázal úctu Lao-c' pred viac ako 1.300 rokmi. Chrám Louguan a iné historické miesta boli zničené a všetci Taoistickí kňazi boli prinútení odísť. Podľa Taoistického kánonu, akonáhle sa človek stane Taoistickým kňazom, nemôže si už nikdy holiť bradu alebo strihať vlasy. Taoistickí kňazi boli prinútení, aby si dali ostrihať vlasy, vyzliekli taoistické rúcho a stali sa členmi Ľudových komún. [28] Niektorí si vzali za ženy dcéry miestnych roľníkov a stali sa ich zaťmi. Na posvätných taoistických miestach na hore Laoshan v provincii Shandong, boli zničené a spálené chrám Najvyššieho pokoja, chrám Najvyššej jasnosti, chrám Najprednejšej jasnosti, chrám Doumu, ženský kláštor Huayan, chrám Ningzhen, chrám Guan Yu, božské sošky, posvätné nádoby, zvitky budhistických sútier, kultúrne relikvie a pamätné tabule v chrámoch. Chrám literatúry provincie Jilin je jeden zo štyroch známych Konfuciových chrámov v Číne. Počas „zahadzovania štyroch starých vecí“ bol vážne poškodený.“ [22]

Osobitný spôsob na zničenie náboženstva

Lenin raz povedal, „Najjednoduchší spôsob na zmocnenie sa pevnosti je zvnútra.“ Ako skupina vnukov Marxizmu-Leninizmu, ČKS tomuto prirodzene v tichosti rozumela.

V „Maháparinirvána sútre Máhajáne“ [29] Budha Šákjamúni predpovedal, že po jeho nirváne sa démoni reinkarnujú ako mnísi, mníšky a laický budhisti, aby rozvracali jeho Dharmu. Samozrejme, nemôžeme overiť to, o čom presne hovoril Budha Šákjamúni; avšak ČKS naozaj začala rozvracať Budhizmus vytvorením „spojených síl“ s niektorými Budhistami. Dokonca poslali nejakých tajných členov komunistickej strany, aby priamo prenikli do náboženstva a rozvrátili ho zvnútra. Na stretnutí počas Kultúrnej revolúcie sa niekto pýtal Zhao Puchu, vtedajšieho zástupcu prezidenta Čínskej budhistickej asociácie, „Ste členom komunistickej strany, prečo veríte v Budhizmus?“

Budha Šákjamúni dosiahol spravodlivé osvietenie pomocou „prikázania, koncentrácie, múdrosti“. Takže pred svojou nirvánou vyučoval svojich učeníkov, aby „Udržovali a zachovávali prikázania. Neopustite ich, ani ich neporušujte.“ Varoval tiež, „Ľudia, ktorí porušujú prikázania sa hnusia nebu, drakom, duchom a božstvám. Ich zlá povest' sa šíri široko-d'aleko... Keď ich životy skončia, budú v pekle trpieť za svoju karmu a postihne ich neúprosný zánik. Nikdy sa nedostanú von, budú nestále mať telá hladných duchov a zvierat. Budú v tomto kruhu trpieť nekonečne a niet pre nich úniku.“ [30]

Politickí budhistickí mnísi nepočúvali tieto Budhove varovania. V roku 1952 ČKS poslala zástupcov, aby sa zúčastnili inauguračného zasadania Čínskej budhistickej asociácie. Na zasadaní mnoho Budhistov v asociácii navrhlo opustiť Budhistické prikázania. Vyhlasovali, že táto kázeň spôsobila smrť mnohých mladých mužov a žien. Niektorí ľudia dokonca zastávali takzvanú „slobodu náboženstva – mnísi a mníšky by sa mali ženit' a vydávať, mala by byť sloboda toho, čo piť a či jesť mäso, nikto by nemal zasahovať.“ V tom čase bol majster Xuyun na zasadaní a videl, že Budhizmus čelí v Číne hrozbe zániku. Vystúpil, aby odporoval návrhom a apeloval za zachovanie Budhistických prikázaní a šatu. Je to presne ten Majster Xuyun, ktorý bol označený za „kontrarevolucionára“, zadržávaný v opátskej izbe a bola mu odmietnutá potrava a pitie. Nebolo mu dovolené vyjsť z izby ani na toaletu. Tiež mu prikázali, aby odovzdal svoje zlato, striebro a zbrane. Keď Xuyun odpovedal, že žiadne nemá, kruto ho zbili. Jeho lebka bola zlomená a krvácala, jeho rebrá boli zlomené. V tom čase mal Xuyun už 112 rokov. Vojenská polícia ho zhodila z postele na zem. Keď na ďalší deň prišli a videli, že Xuyun neumrel, znova ho kruto zbili.

Čínska budhistická asociácia, ktorá bola založená v roku 1952 a Čínska taoistická asociácia, ktorá bola založená v roku 1957, obe jasne deklarovali vo svojom vyhlásení o založení, že budú „pod vedením Ľudovej vlády“. V skutočnosti boli pod vedením ateistickej ČKS. Obe asociácie naznačili, že sa budú aktívne zúčastňovať na výrobe a budovaní a realizovať politiku vlády. Boli úplne premenené na svetské organizácie. Avšak tí Budhisti a Taoisti, ktorí boli oddaní prikázaniam boli označení za kontrarevolucionárov alebo za členov poverčivých siekt a tajných spoločenstiev. Pod revolučným sloganom „čistenia Budhistov a Taoistov“ boli uväznení, prinútení reformovať sa pomocou ťažkej práce alebo dokonca popravení. Dokonca náboženstvá, ktoré sa rozšírili zo Západu, ako Kresťanstvo a Katolicizmus neboli ušetrené. „Na základe štatistiky uvedenej v knihe *Ako Čínska komunistická strana prenasleduje kresťanov*, ktorá bola publikovaná v roku 1958, len dokumenty, ktoré boli zverejnené odhalili, že spomedzi duchovných, ktorí boli označení za „statkárov“ alebo „miestnych bitkárov“ bolo neuveriteľných 8.840 zabitých a 39.200 bolo poslaných do pracovných táborov; medzi duchovnými, ktorí boli obvinení ako „kontrarevolucionári“ bolo 2.450 zabitých a 24.800 bolo poslaných do pracovných táborov.“ [31]

Náboženstvá sú bezpochýb pre ľudí cestou, ako sa odpútať od svetského života a kultivovať sa. Zdôrazňujú „druhý breh“ (breh dokonalého osvietenia) a „nebo“. Šákjamúni bol Indickým princom. Aby našiel muhti [32], stav v ktorom človek môže získať pokoj mysle, vyššiu múdrosť, úplné osvietenie a Nirvánu, [33] vzdal sa svojho trónu a šiel do zalesnených hôr, aby sa usilovne kultivoval. Predtým, ako sa Ježiš stal osvieteným, diabol ho preniesol na vrch hory a ukázal mu všetky kráľovstvá na svete v ich nádhere. Diabol povedal, „Ak sa mi pokloníš a budeš ma uctievať, dám ti všetky tieto veci.“ Ježiša to nezlákalo. Avšak politickí mnísi a pastori, ktorí sformovali spoločný front s ČKS, vytvorili radu podvodov a lží, ako napríklad „Budhizmus ľudského sveta“, „náboženstvo je pravda, takisto ako socializmus“ a „nie je žiaden protiklad medzi týmto brehom a druhým brehom“. Vyzývajú Budhistov a Taoistov, aby vyhľadávali šťastie, slávu, nádheru, bohatstvo a pozíciu v tomto živote a aby zmenili náboženské doktríny a ich význam.

Budhizmus zakazuje zabíjanie. ČKS zabíjala ľudí ako muchy počas „potlačenia kontrarevolucionárov“ [34]. Politickí mnísi si potom vymysleli ospravedlnenie, že „zabitie kontrarevolucionárov je ešte väčším súcitom“. Počas vojny na odpor voči agresii USA a pomoci Kórei [35] boli mnísi posielaní priamo do prvých línii, aby zabíjali. Vezmime si Kresťanstvo ako druhý príklad. V roku 1950 Wu Yaozong vytvoril cirkev „Troch ja“, ktorá nasledovala princípy seba-vlády, seba-podpory a seba-šírenia. Vyhlasoval, že sa odtrhnú od imperializmu a aktívne sa pripoja k vojne na odpor voči agresii USA a pomoci Kórei. Jeho dobrý priateľ bol viac ako 20 rokov uväznený za to, že sa nechcel pripojiť k „Trom ja“. Jeho priateľ trpel všemožným mučením a ponižovaním. Keď sa spýtal Wu Yaozonga, „Ako vidíš zázraky, ktoré vykonal Ježiš?“ Wu odpovedal, „Všetky som odhodil.“ Neuznanie zázrakov, ktoré vykonal Ježiš je rovnaké ako neuznanie Ježišovho neba. Ako možno človeka rátať za kresťana, ak ani neuznáva nebo, do ktorého vystúpil Ježiš? Avšak zakladateľ cirkvi „Troch ja“ Wu Yaozong sa stal členom stáleho výboru politickej rady. Keď vstúpil do Veľkej rady ľudí, musel úplne zabudnúť na Ježišove slová „Budeš milovať svojho pána, svojho Boha celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou. Toto je prvé a najvyššie prikázanie.“ (Matúš, 22:21)

Čínska komunistická strana skonfiškovala majetok chrámu, prinútila mníchov a mníšky študovať Marxizmus-Leninizmus, aby im vymyla mozgy a dokonca ich prinútila pracovať. Napríklad v provincii Zhejiang, mesto Ningbo, je budhistická dielňa. Raz tu bolo prinútených pracovať viac ako 25.000 mníchov a mníšok. Čo je najabsurdnejšie je, že ČKS povzbudzovala mníchov a mníšky k tomu, aby sa ženili a vydávali, aby rozložila Budhizmus. Ďalším príkladom je, že tesne pred pochodom na Medzinárodný deň žien 8. marca 1951 Ženská federácia mesta Changsha, provincia Hunan, prinútila všetky mníšky v provincii, aby sa rozhodli vydat' sa v priebehu niekoľkých dní. Navyše, mladí a silní mnísi boli prinútení, aby sa pripojili k armáde a boli poslaní na bojisko, aby slúžili ako nabíjači kanónov!“ [31]

Náboženské skupiny v Číne sa rozpadli počas brutálneho útlaku vyvíjaného ČKS. Skutočná elita Budhizmu a Taoizmu bola potlačená. Medzi tými zostávajúcimi sa mnohí vrátili k svetskému životu a mnohí ďalší boli tajní členovia Komunistickej strany, ktorý si obliekali rúcho, Taoistický šat alebo pastorský dlhý talár, aby narušili Budhistické prikázania, Taoistický kánon a Svätú bibliu a aby vyhľadávali ospravedlnenie pre vývin ČKS v týchto doktrínach.

Deštrukcia kultúrnych pozostatkov

Ničenie kultúrnych pozostatkov je dôležitou časťou v ničení tradičnej kultúry, ktorú vykonávala ČKS. Pri „zahadzovaní štyroch starých vecí“ bolo veľmi veľa starých kníh, kaligrafií a obrazov, z ktorých existoval len jeden exemplár a ktoré zozbierali intelektuáli, jednoducho spálených alebo rozdrvených do papierového odpadu. Zhang Bojun mal rodinnú zbierku viac ako 10.000 kníh. Vodcovia Červenej gardy ich použili na oheň, aby sa zohriali. To, čo zostalo, bolo poslané do papierní a rozdrvené na papierový odpad. Odborník kaligrafie a rámovania obrazov Hong Qiusheng je známy ako „záračný doktor“ pre dávnu kaligrafiu a obrazy. Zarámoval veľmi mnoho majstrovských diel svetového formátu, ako obraz scenérie Huizonga, cisára dynastie Song, [36], Su Dongpuo-v obraz bambusa [37] a obrazy Wen Zhengminga [38] a Tang Bohu [39]. Počas niekoľkých desiatok rokov vytvorila väčšina zo stoviek dávnych kaligrafií a obrazov, ktoré zachránil, prvotriednu národnú zbierku. Kaligrafie a obrazy, ktoré s veľkými ťažkosťami zozbieral boli označené ako „štyri staré veci“ a boli vrhnuté do ohňa. Keď to pán Hong videl, povedal v slzách „Viac ako 50 kilogramov kaligrafie a obrazov; trvalo veľmi dlhý čas, kým ich spálili!“ [22]

„Kým svetské záležitosti prichádzajú a odchádzajú,

Dávne, moderné, tam a späť,

Rieky a hory sú vo svojej sláve nemenné

A z tejto cestičky ich stále vidieť? ...“

Ak by si dnešní ľudia v Číne stále pamätali niečo z histórie, pravdepodobne by sa cítili inak, keby recitovali báseň Meng Haorana. [40] Známa hora a riečne historické miesta boli zničené a stratili sa v búrke „Zahadzovania štyroch starých vecí“. Nielenže bol zničený Orchideový pavilón, v ktorom Wang Xizhi [41] napísal známy „Predhovor ku zbierke básní zveršovaných v Orchideovom pavilóne“, ale aj Wang Xizhi-ov hrob bol zničený. Wu Chenen-ova rezidencia v provincii Jiangsu bola zničená, Wu Jingziova [44] bývalá rezidencia v provincii Anhui bola zdemolovaná, kamenná tabuľa, ktorá niesla článok ručne napísaný Su Dongpom „Pavilón starého opitého muža“ bola rozbitá „mladými revolucionármi“ [45] a znaky na tabuli boli zoškrabané. Základ čínskej kultúry bol dedený a zhromažďovaný po niekoľko tisíc rokov. Akonáhle je zničený, nedá sa obnoviť. Avšak ČKS ho agresívne ničila v mene „revolúcie“. Keď sme vzdychali nad Starým letným palácom, známy ako „palác palácov“, ktorý vypálili spojené sily Veľkej Británie a Francúzska, keď sme vzdychali nad monumentálnou prácou Yongleovej Encyklopédie [46], ktorá bola zničená votrelcami, ako sme mohli očakávať, že deštrukcia spôsobená ČKS bude ešte širšia, dlhšie trvajúca a úplnejšia ako spôsobili hocijakí votrelci?

Deštrukcia duchovných vier

Okrem deštrukcie fyzických foriem náboženstva a kultúry ČKS tiež využila svoju maximálnu kapacitu, aby zničila duchovnú identitu ľudí formovanú vierou a kultúrou. Vezmime si ako príklad zaobchádzanie ČKS s etnickými vierami. ČKS považovala tradície moslimskej Hui skupiny za jednu zo „štyroch starých vecí“ – myšlienok, kultúry, obyčajov a zvyklostí; preto prinútila etnickú skupinu Hui jesť bravčovinu. Moslimskí farmári a mešity boli prinútené chovať prasce a každá domácnosť musela provincii dodať každý rok dve prasce. V mimoriadne krutom incidente Červené gardy prinútili druhého najvyššieho tibetského žijúceho Budhu, Pančen lámu, aby jedol ľudské výkaly, pričom troch mníchov z budhistického chrámu v Harbine, provincia Heilongjiang, prinútili držať plagát s nadpisom „Do pekla so sútrami – sú plné výkalov.“

V roku 1971, po údajnom neúspešnom pokuse o prevrat, aby vzali moc Maovi, Lin Biao, zástupca predsedu centrálného výboru ČKS utiekol z Číny, ale bol zabitý, keď sa jeho lietadlo vraj zrútilo v Undurkhane, Mongolsko. Neskôr boli v Linovom pekingskom sídle v Maojiawan nájdené niektoré Konfuciovské citáty. ČKS potom začala zúrivy boj „Kritizovania Lin Biao a Konfucia“. Autor s pseudonymom Liang Xiao [47] publikoval článok v Červenej zástave, čelnom časopise ČKS, nazvaný „Kto je Konfucius?“ Článok popisuje Konfucia ako blázna, ktorý chcel prevrátiť históriu naruby a klamlivého a prefíkaného demagóga. Nasledovala celá séria obrázkov a pesničiek, ktoré očierňovali Konfucia. Týmto spôsobom bola dôstojnosť a posvätnosť náboženstva a kultúry zničená.

Nekonečná deštrukcia

V dávnej Číne centrálna vláda držala svoju moc iba po úroveň oblastí – pod ich úrovňou si udržiavali autonómnu vládu patriarchálne rody. Takže deštrukcia v čínskej histórii, ako pálenie

Konfuciových kníh cisárom Qin Shi Huangom [48] v dynastii Qin (221-207 pr. n. l.) a štyri kampane na odstránenie budhizmu medzi piatym a desiatym storočím išli len jedným smerom, t.j. zhora dole a neodstránili úplne Budhizmus. Konfuciove a budhistické klasiky a myšlienky preživali naďalej v prevažnej väčšine spoločnosti. V porovnaní s tým je riadenie spoločnosti ČKS oveľa úplnejšie. Mladí študenti v puberte podnecovaní ČKS ničili „štyri staré veci“ v národnom hnutí od koreňa, ktoré spustili „spontánne a s nadšením“. Vetvy ČKS na dedinách riadili spoločnosť tak tesne, že hnutie ČKS na odstránenie „štyroch starých vecí“ sa dotklo každého človeka na každom palci pôdy. Kým cisári v čínskej histórii používali na ľuďoch násilie, ČKS išla oveľa ďalej tým, že demonizovala a zavrhovala to, čo ľudia považujú za najkrajšie a najposvätnejšie. Deštrukcia ducha môže byť často oveľa škodlivejšia a jej vplyv môže trvať ešte dlhšie ako samotná fyzická deštrukcia.

Reformovanie intelektuálov

Čínske znaky stelesňujú podstatu 5.000 rokov civilizácie. Ich formy, výslovnosť, idiomy a príbehy vyjadrujú hlboké kultúrne významy. ČKS nielenže zjednodušila čínske znaky, ale pokúsila sa ich aj nahradiť romanizovaným pin-jinom, ktorý by odstránil celú kultúrnu tradíciu z čínskych znakov a jazyka. Ale plán nahradenia biedne stroskotal, čím čínsky jazyk ušetril od ďalšieho poškodenia. Čínski intelektuáli, ktorí zdedili rovnakú tradičnú kultúru, však nemali také šťastie, aby unikli deštrukcii.

Pred rokom 1949 boli v Číne dva milióny intelektuálov. Hoci niektorí študovali v západných krajinách, aj tak však zdedili nejaké Konfuciove myšlienky. ČKS nikdy neumožnila ovládanie intelektuálov, pretože ako členovia tradičných škôl, ich myslenie hralo dôležitú úlohu pri formovaní myšlienok bežných ľudí.

V septembri 1951 ČKS začala široké „hnutie reformy myšlienok“ začínajúce v Pekingskej Univerzite. Intelektuálov žiadali, aby priznali svoje historické „chyby“ a aby sa očistili zo všetkých kontrarevolučných elementov.

Mao Zedong nikdy nemal rád intelektuálov. Raz povedal: „Oni (intelektuáli) by si mali byť vedomí pravdy, že v skutočnosti mnoho takzvaných intelektuálov je relatívne povedané dosť nevzdelaných a robotníci a farmári niekedy vedia viac ako oni.“ [49] „V porovnaní s robotníkmi a sedliakmi sú nereformovaní intelektuáli nečistí a v poslednej analýze boli najčistejšími ľuďmi práve robotníci a roľníci, hoci ich ruky boli špinavé a ich nohy boli umazané kravským hnojom...“ [50]

Prenasledovanie intelektuálov ČKS začalo rôznymi formami obvinení, od kritiky Wu Xuna v roku 1951 [51] za „vedenie škôl žobraním“ až po osobný útok Mao Zedonga v roku 1955 na spisovateľa Hu Fenga ako na kontrarevolucionára. Na začiatku intelektuáli neboli označení za reakčnú triedu, ale v roku 1957, potom ako sa niekoľko náboženských skupín vzdalo kvôli hnutiu „zjednoteného frontu“, ČKS mohla zamerať svoju energiu na intelektuálov. Takto bolo spustené hnutie „proti-pravičiarom“.

Vo februári 1957, vyhlasujúc „nechajme sto kvetov kvitnúť a sto názorových škôl zápasit“ vyzvala ČKS intelektuálov, aby vyjadrili svoje návrhy a kritiku strane, so sľubom, že nebudú potrestaní. Tí intelektuáli, ktorí neboli spokojní s ČKS kvôli jej utlačovaniu a čisteniu kontrarevolucionárov [52] a jej totalitnej forme vlády, ktorá zahŕňala realizovanie nariadení v oblastiach, o ktorých ČKS vedela veľmi málo, ako veda, filozofia, kultúra a umenie, si mysleli, že ČKS sa náhle stala otvorená a tolerantná. Povedali svoje skutočné názory a ich kritika bola čoraz intenzívnejšia.

Celé roky neskôr si ľudia stále myslia, že Mao Zedong začal napádať intelektuálov, lebo prestal mať trpezlivosť s ich prílišnou kritikou. Pravda je však úplne iná.

15. mája 1957 Mao Zedong napísal článok nazvaný „Situácia sa mení“ a nechal ho kolovať medzi staršími úradníkmi ČKS. Článok uvádza, „Nedávno sa mnoho pravičiarov správalo divoko. Chcú rozbúriť tajfún siedmeho stupňa a zvrhnúť ČKS.“ Potom sa náhle stali aktívnymi tí, ktorí boli ľahostajní voči kampani „nechajme sto kvetov kvitnúť a sto názorových škôl zápasit“. Zhang Bojun, zástupca vedúceho Demokratickej ligy a vedúci Ústredného organizačného oddelenia ČKS sa čoskoro stal jednou z obetí. Zhangova dcéra rozpráva vo svojom memoári *Minulost' nezmizne ako dym*, ako sa jej otec stal pravičiarom číslo jedna. Li Weihan, vedúci Oddelenia spojeného frontu ČKS zavolať osobne Zhang Bojuna, aby ho pozval na stretnutie, kde diskutovali o tom, ako napraviť ČKS. Zhang sedel na pohovke, ktorá bola v prvej rade. Nevediac, že je to pasca, Zhang vyjadril svoju kritiku voči ČKS. Podľa Zhangovej dcéry, „Li Wihan sa javil uvoľnený. Zhang si myslel, že Li súhlasí s tým, čo povedal. Nikto nevedel, že Li sa tešil, že vidí, ako korisť padá do pasce.“ Po tomto stretnutí bol Zhang označený v Číne za pravičiara číslo jedna. Môžeme citovať sériu dátumov v roku 1957, ktorá označuje návrhy alebo prejavy intelektuálov, ponúkajúcich kritiku a návrhy: Zhang Bojunov „Inštitút politického plánu“ 21. mája; Long Yunov „Absurdné Anti-sovietske názory“ 22. mája; Luo Longji „Nápravny výbor“ 22. mája; Lin Xilingov prejav na Pekingskej univerzite o „Kritike feudalistického socializmu ČKS“ 30. mája; Wu Zuguangov „Strana by mala prestať viesť umenie“ 31. mája a Chu Anpingov „Strana dominuje svetu“ 1. júna. Zúčastnení boli pozvaní vyjadriť všetky tieto návrhy a prejavy, pričom Mao Zedong si už ostril svoj mäsiarsky nôž.

Všetci títo intelektuáli, ako sa dalo očakávať, boli označení za pravičiarov. V Číne bolo viac ako 550.000 intelektuálov označených za pravičiarov a prenasledovaných. Čínska tradícia hovorí, že „učencov možno zabiť, ale neslobodno ich ponižovať“. ČKS bola schopná uvaliť na intelektuálov najhoršie poníženie tým, že im odmietla právo prežiť, ak neprijali poníženie. Dokonca aj ich rodiny boli ovplyvnené. Mnoho intelektuálov sa vzdalo a niektorí z nich zvalilo vinu na iných, aby sa zachránili. Tí, čo sa nepodvolili poníženiu, boli odstránení – slúžiac ako príklady na terorizovanie iných intelektuálov.

Tradičná „trieda učencov“, príklady spoločenskej morálky, bola teda vyhladená. Mao Zedong povedal hrdo na svoje úspechy: „Čím sa môže pýšiť cisár Qin Shihuang? On zabil len 460 Konfuciových študentov, ale my sme zabili 46.000 intelektuálov. Nezabili sme pri našom potláčaní kontrarevolúcie nejakých kontrarevolučných intelektuálov? Hovoril som s niektorými pro-demokratickými ľuďmi, ktorí nás obvinili z toho, že sa správame ako cisár Qin Shihuang. Povedal som im, že nemajú pravdu. Predbehli sme ho stokrát.“

Naozaj, Mao spravil viac ako zabíjanie intelektuálov. On zničil ich mysle a srdcia.

Vytvorenie dojmu kultúry udržiavaním si zdaní tradície, ale nahradenie jej obsahu

Potom ako ČKS začala s ekonomickou reformou a politikou otvorených dverí, renovovali mnoho kostolov ako aj mnoho budhistických a taoistických chrámov. Zorganizovali tiež mnoho chrámových festivalov v Číne ako aj kultúrnych festivalov mimo Čínu. Toto bola posledná snaha ČKS využiť a zničiť zvyšok tradičnej kultúry. Na jednej strane to Strana robila, aby uspokojila vrodenu ľudskú dobrotu, ktorá stále v ľuďoch existuje. Táto dobrotá prekáža „Kultúre strany“ a nakoniec povedie k jej deštrukcii. Na druhej strane, ČKS zamýšľala použiť tradičnú kultúru, aby

si nasadila kozmetickú fasádu na svoju skutočnú tvár a zakryla tak svoju zlú povahu podvodov, zla a násilia.

Základom kultúry je jej vnútorný morálny význam, pričom povrchové formy majú len zábavnú hodnotu. ČKS obnovila povrchné formy kultúry, ktoré zabávajú, aby zakryla svoj cieľ zničiť morálku. Bez ohľadu na to, koľko výstav umenia a kaligrafie zorganizovala ČKS, koľko kultúrnych festivalov s tancami draka a leva usporiadala, koľko hodových festivalov hostovala, koľko klasickej architektúry postavila, Strana jednoducho obnovuje povrchné formy, ale nie vnútorný význam kultúry. Medzičasom ČKS podporuje kultúrne výstavy vo vnútri aj mimo Číny, v podstate len za účelom udržania svojej politickej moci. Chrámy opäť môžu byť príkladom. Chrámy majú byť miesta, kde sa ľudia zušľachtujú. Vo vnútri chrámu môžu ľudia počuť zvonenie za rána a bubnovanie pri západe slnka, vidieť horiace olejové lampy a uctiť si Budhu. Ľudia v bežnej ľudskej spoločnosti sa tam môžu spondať a prinášať obeť. Čisté srdce, ktoré po ničom neprýšťa, je pri zušľachtovaní mimoriadne zdôrazňované. Vážne a slávnostné prostredie sa vyžaduje pre spondať a obeť. Tieto miesta boli však premenené na známe turistické miesta, kvôli ekonomickému zisku. Medzi ľuďmi, ktorí navštevujú chrámy, koľkí tam prišli potom, ako sa okúpali a vymenili si šaty, aby sa očistili? Koľkí tam naozaj prišli s úprimným a úctivým srdcom voči Budhovi, aby rozjímali nad svojimi chybami? Obnovenie výzoru ale zničenie vnútorného významu tradičnej kultúry je taktika, ktorú prijala ČKS, aby poplietla ľudí. Nech je to Budhizmus, iné náboženstvá, alebo kultúrne formy z nich odvodené, ČKS ich musí do takéhoto rozsahu degradovať, aby mohla dosiahnuť svoje ciele.

III. Kultúra strany

Kým ČKS ničila tradičnú polo-božskú kultúru, potichu vytvárala svoju vlastnú kultúru pomocou neustálych politických hnutí. Kultúra strany premenila staršiu generáciu, otrávil mladšiu generáciu a mala tiež dopad na deti. Jej vplyv je hlboký a široký. Dokonca keď sa mnoho ľudí pokúsilo odhaliť zlo ČKS, nemohli postupovať inak, ako súdiť dobré a zlé spôsobom analyzovania a slovníkom, ktorý vytvorila ČKS, a ktorý nutne nesie odtlačok kultúry Strany.

Kultúra strany nielenže zdedila a prehĺbila zlo zahraničnej Marxisticko-Leninskej kultúry, ale tiež šikovne skombinovala všetky negatívne elementy z tisícok rokov čínskej kultúry s násilnou revolúciou a filozofiou boja z propagandy strany. Tieto negatívne prvky zahŕňajú vnútorný boj, vytváranie skupiniek a vyhľadávanie sebeckých záujmov, používanie politického podvodu na mentálne mučenie ľudí a privlastnenie si zdania kultúry, pričom nahradila jej obsah. Počas boja ČKS za prežitie v posledných dekádach bola obohatená, pestovaná a vyvíjaná jej charakteristika „podvodu, skazenosti a násilia“.

Despotizmus a diktátorstvo sú skutočnou povahou kultúry strany. Jej cieľom je slúžiť svojim vlastným cieľom v politických a triednych bojoch. Nasledujúce štyri aspekty vytvárajú prostredie ľudskej kultúry pod diktátorstvom, ktorým dominuje teror.

Aspekt dominácie a kontroly

A. Kultúra izolácie

Kultúra komunizmu je izolovaným monopolom bez slobody myšlienok, prejavu, zhromažďovania alebo viery. Mechanizmy dominácie ČKS sú veľmi podobné hydraulickému systému – spolieha sa

na vysoký tlak a izoláciu, aby si udržala svoj stav ovládania. Dokonca aj malý únik by mohol spôsobiť kolaps systému. Strana napríklad odmietla rozhovory so študentami počas incidentu 4. júna [53], z obavy, že ak by vytryskol pramienok, robotníci, roľníci, intelektuáli a armáda by tiež požadovali dialóg. Následne by sa celá Čína pohla smerom k demokracii a diktátorstvo jednej strany by bolo ohrozené. Preto sa radšej rozhodli spáchať vraždu ako vyhovieť študentom v ich požiadavke. Súčasná blokáda Internetu je rovnakou taktikou, ktorú používa ČKS, aby zabránila ľuďom v prístupe k informáciám, ktoré jej vláda zakazuje.

B. Kultúra teroru

Počas uplynulých 55 rokov používala ČKS teror, aby potlačila mysle svojich ľudí. Ovládali ich biče a mäsiarske nože – ľudia nikdy nevedeli, kedy na nich dopadnú neočakávané pohromy – aby štandardizovali správanie ľudí. Ľudia, žijúc v strachu, sa stanú poslušnými. Bojovníci za demokraciu, nezávislí myslitelia, skeptici v spoločnosti a členovia rozličných duchovných skupín sa stali cieľmi ich zabíjania, na výstrahu pre verejnosť. Strana musí potlačiť všetku opozíciu hneď v zárodku.

C. Kultúra zosieťovaného riadenia

Existujú rôzne vládne organizácie a administratívne systémy pre registrovanie domácností, výbory susedského dozoru a rôzne úrovne výborov strany. Tu je niekoľko príkladov sloganov strany. „Pobočky strany sú ustanovené na úrovni firiem.“ „Každá jedna dedina má svoju vetvu,“ pričom členovia Strany a Zväzáci majú pravidelné aktivity. „Strážte si svoje dvere a dávajte pozor na svojich ľudí.“ „Nedovoľte ľuďom apelovať.“ „Pre systém je nevyhnuté, aby zaviedol a garantoval naplnenie zodpovedností a povinností a zistil, kde ležia zodpovednosti. Udržujte pevne vládu. Dbajte na disciplínu a nariadenia a zabezpečte 24-hodinové preventívne a dozorné opatrenia.“ „Úrad 610 [54] bude vytvárať dozorný výbor, aby kontroloval a monitoroval aktivity v každom regióne a na pracoviskách v pravidelných intervaloch.“ Existuje tiež Výbor plánovaného rodičovstva, aby si vynútili riadenie pôrodnosti.

D. Kultúra podmienenosti

Pre príbuzných, ktorí boli označení ako „statkári“, „boháči“, „reakcionári“, „zlé elementy“ a „pravičiar“ a pre ich deti, ktoré vláda považovala za prístupné pre výchovu a transformáciu Strana vyžadovala „postavenie spravodlivosti nad vernosť rodine.“ Bol ustanovený systém osobných a organizačných archívov, aby monitorovali a zaznamenávali politické aktivity každého človeka počas celého života. Existuje tiež premiestňovací systém, aby bolo možno dočasne premiestniť kádre inam. Povzbudzujú ľudí, aby donášali na druhých a tí, čo dosiahnu ciele Strany sú odmenení.

Aby brzdila apely praktizujúcich Falun Gongu, Strana vyhlasuje, že „vyšetří a určí zodpovednosť hlavných vodcov, ktorí spravili chybu vo svojich povinnostiach a ktorí nespravili adekvátne opatrenia a ktorí spôsobili, že praktizujúci Falun Gongu chodia do Pekingu a podnecujú problémy. Budú verejne pokarhaní a ak je situácia vážna, budú disciplinárne potrestaní.“

Aspekty propagandy

A. Kultúra jednej sály, jedného hlasu

Počas Kultúrnej revolúcie bola Čína naplnená sloganmi ako „Najvyššie pokyny“, „Jedna veta (Maova) nesie váhu desiatky tisícok viet, každá jedna je pravdou.“ Všetky médiá boli vyburcované, aby spievali chvály a kolektívne hovorili v prospech Strany. Keď to bolo potrebné, vodcovia

z každej úrovne strany, vlády, armády, robotníkov, zväzakov a ženských organizácii boli vyzvaní, aby vyjadrili svoju podporu. Každý musel prejsť touto skúškou.

B. Šírenie kultúry násilia

Šírenie násilia je ďalšou charakteristikou kultúry Strany. Mao Zedong raz povedal, „Keď máme 800 miliónov ľudí, ako to môže fungovať bez boja?“ Pri prenasledovaní Falun Gongu Jiang Zemin povzbudzoval políciu vyhlasovaním, že „Nikto nebude potrestaný, ak zbije praktizujúceho Falun Gongu na smrť.“ ČKS sľúbila „bojovať až za svoje hranice“, „atómová bomba je len tiger na papieri... dokonca aj keby zahynula polovica obyvateľstva, zostávajúca polovica by stále mohla postaviť našu rodnú krajinu z ruín.“

C. Podnecovanie kultúry nenávisti

ČKS vyžadovala, aby ľudia „nezabudli na utrpenie chudobných tried a pevne si pamätali nepriateľstvo aj v boji.“ Krutosť voči triednym nepriateľom bola chválená ČKS ako cnosť. Takáto nenávisť bola jasne ukázaná v populárnej modernej opere, „Zahryzni do svojho hnevu, prežuj ho a prehltni. Hnev potom vstúpi do tvojho srdca a vypučí.“ [55]

D. Kultúra podvodov a lži

Od vyhlásenia, že „výnos z jedného *mu* je viac ako desať tisíc *jin* [57]“ počas Veľkého kroku vpred (1958), „Nikto nebol na námestí Nebeského pokoja zabitý“ počas masakru 9. júna 1989 a „SARS vírus máme pod kontrolou“ v roku 2003, celou cestou až k súčasným vyhláseniam, že „V súčasnosti sú na tom ľudské práva v Číne najlepšie“ – každé jedno z týchto vyhlásení je lož.

E. Kultúra vymývania mozgov

ČKS vytvorila mnoho sloganov na vymývanie mozgov ľuďom: „Bez komunistickej strany by nebola nová Čína“; „Sila v jadre, ktorá vedie naše napredovanie je ČKS a teoretický základ, ktorý vedie naše myslenie je Marxizmus-Leninizmus“ [58] „Udržujme zhodu s Ústredným výborom Strany“ a „Vykonávajte nariadenia strany, ak im rozumiete. Ak im aj nerozumiete, vykonávajte ich aj tak a vaše pochopenie by sa malo prehĺbiť počas toho, ako vykonávate rozkazy.“

F. Kultúra pochlebovania a medových motúzov

ČKS podporuje vyhlásenia, ktoré ju kladú na najvyššiu priečku: „Nebo a zem sú dobré, ale najlepšia je aj tak láskavosť Strany“, „Za všetky naše úspechy vďačíme Strane“, „Beriem Stranu ako svoju matku“, „Budem svojím životom brániť Ústredný výbor strany“. ČKS vyhlasuje, že sa osvedčila ako „veľká, slávna a správna strana“, „neporaziteľná strana“ a tak ďalej.

G. Kultúra pompéznosti

Vytvárajúc modely a príklady jeden po druhom, strana spustila kampane „budovania socialistickej ideológie a ducha“ a „ideologickej výchovy“. Nakoniec ľudia pokračovali v robení toho, čo robili pred každou kampaňou. Všetky konferencie, zasadania a výmeny názorov sa stali „ukázkou najlepšieho“ a morálne štandardy spoločnosti pokračovali v upadaní.

Aspekt medzil'udských vzťahov

A. Kultúra závidia

Strana šírla „absolútnu rovnosť“ takže „každý, kto vyčnieva, bude cieľom útoku“. Ľudia sa ľahko stanú závistlivými voči tým, ktorí majú väčšie schopnosti a tým, ktorí sú bohatší – takzvaný „syndróm červených očí“ [59]

B. Kultúra ľudí, ktorí po sebe šliapu

ČKS viedla schôdze „boja zoči-voči a hlásení poza chrbát“, žiadajúc ľudí, aby voči iným bojovali a podávali na nich oznámenia za ich chrbtami. Udávanie kolegov, vytváranie písomných materiálov na ich falošné obviňovanie, konštruovanie faktov a zveličovanie ich chýb – tieto pochybné činy sa používali na meranie spriaznenosti so stranou a túžby postúpiť.

Jemný vplyv na dušu človeka a jeho správanie

A. Kultúra, ktorá premieňa ľudské bytosti na stroje

Strana chce, aby sa ľudia stali „nikdy nehrdzavejúcimi skrutkami v revolučnom stroji“, aby boli „pokorným nástrojom strany“ alebo aby „pochodovali na ktorýkoľvek smer, ktorým ukáže strana.“ „Vojaci vodcu Maoa počúvajú Stranu najviac; idú tam, kde je to potrebné a usadia sa tam, kde sú problémy.“

B. Kultúra, ktorá si pletie dobré so zlým

Počas Kultúrnej revolúcie by ČKS „radšej mala socialistickú burinu ako kapitalistické ovocie“; o dve desaťročia neskôr príkaz armády strieľať a zabíjať je „na výmenu za 20 rokov stability“. „Robte iným to, čo nechcete aby sa stalo vám“ – toto charakterizuje morálny postoj ČKS.

C. Kultúra dobrovoľne prijatého vymývania mozgov a bezvýhradnej poslušnosti

„Nižšie úrovne poslúchajú príkazy vyšších úrovní a celá strana poslúcha Ústredný výbor strany.“ „Nemilosrdne bojujme, aby sme odstránili všetky sebecké myšlienky, ktoré sa objavia v mysli.“ „Spustite revolúciu v hĺbke svojej duše.“ „Nasledujte čo najlepšie Ústredný výbor strany.“ „Čína by bola v chaose bez komunistickej strany.“ „Spojte mysle, kroky, pokyny, príkazy.“

D. Kultúra premeny ľudí na poslušných otrokov

„Čína by bola v chaose bez komunistickej strany“ „Čína je taká veľká. Kto iný by ju mohol viesť okrem ČKS?“ „Ak padne Čína, bude to celosvetové nešťastie, takže by sme mali pomôcť ČKS udržať si svoje vodcovstvo.“ Zo strachu a seba-ochrany ČKS neustále potláčala skupiny, ktoré sa zdajú byť ešte ľavicovejšie a radikálnejšie ako ČKS.

Toto je niekoľko zo sloganov, ktoré používala ČKS. Je ich oveľa viac. Ľudia, ktorí zažili Kultúrnu revolúciu si stále môžu živo pamätať Moderné opery, Piesne s Maovými slovami ako textami a Tanec vernosti. Mnohí si tiež spomínajú na slová z dialógov vo filmoch „Bielovlasé dievča“ „Vojnový tunel“ [60] a „Vojna mín“ [61]. Pomocou týchto literárnych diel ČKS vymývala mozgy ľuďom, naplnila ich mysle odkazmi typu „aká žiarivá a výborná je Strana“ ako „ťažko“ strana bojovala voči nepriateľom, akú „najvyššiu vernosť“ majú vojaci Strany, že sú ochotní obetovať sa za Stranu a akí hlúpi a zlí sú nepriatelia. Deň po dni propagandistická mašinéria ČKS násilne vštepovala každému jednotlivcovi vieru, ktorú potrebovala komunistická strana. Dnes, ak by niekto išiel späť a pozrel si muzikál „Epická báseň – Východ je červený“, uvedomil by si, že celý námet a štýl sú „zabíjanie, zabíjanie a ďalšie zabíjanie.“

Súčasne ČKS vytvorila svoj vlastný systém prejavu a diskusie, ako hanlivý jazyk v masovej kritike, pochlebovačné slová na ospevovanie Strany a banálne oficiálne formality podobné „osem-dielnemu eseju“ [62]. Ľudia sú prinútení hovoriť nevedome v rámci vzorcov uvažovania, ktoré podporujú koncept „triedneho boja“ a „chvály Strany“. Pokojné a racionálne uvažovanie bolo nahradené hegemónickým jazykom. ČKS tiež zneužíva slovník náboženstva a deformuje obsah jeho výrazov.

Jeden krok príliš vzdialený pravde je podvod. Kultúra ČKS tiež zneužíva tradičnú morálku. Napríklad, tradičná kultúra si váži „vieru“ a podobne aj komunistická strana pri svojej podpore „vernosti a čestnosti k Strane“. Tradičná kultúra zdôrazňuje „synovskú úctu“. ČKS môže uväzniť ľudí, ak sa nestarajú o svojich rodičov, ale skutočným dôvodom je, že títo rodičia by sa inak stali „bremenom“ vlády. Keď sa to Strane hodí, žiada ČKS od detí, aby sa jasne oslobodili od svojich rodičov. Tradičná kultúra tiež zdôrazňuje „vernost“ a že ľudia sú prvoradí v porovnaní s panovníkom štátu. „Vernost“, ktorej však dáva ČKS prednosť je „slepá oddanosť“ – taká slepá, že od ľudí sa vyžaduje, aby bezpodmienečne verili v ČKS a nesledovali ju bez otázok.

Slová, ktoré ČKS často používa, sú veľmi klamlivé. Napríklad nazvala občiansku vojnu medzi Kuomintangom a Komunistami „Vojnou za oslobodenie“, akoby ľudia boli oslobodení od útlaku. ČKS nazvala obdobie po roku 1949 obdobím „po založení národa“, pričom v skutočnosti Čína existovala dlho predtým, ako ČKS ustanovila nový politický režim. Trojročný veľký hlad [63] bol nazvaný „tri roky prírodných pohrôm“, pričom v skutočnosti vôbec nešlo o prírodnú pohromu, ale nešťastie, ktoré vytvoril človek. Keď to však ľudia počujú v dennom živote, ľudia slová podvedome prijímajú a aj ideológiu v nich, presne ako zamýšľala ČKS.

V tradičnej kultúre sa hudba považuje za spôsob na spútanie ľudských túžob. Vo zväzku 24 *Záznamov historika* (Shi Ji) [64] pri diskusii o *Knihe piesní* (Yue Shu), Sima Qian (145-85 pr. n. l.) povedal, že povaha človeka je pokojná a že city človeka sú ovplyvnené vonkajším zasahovaním. Ak sú city nenávisť a lásky podnietené, ale nie sú obmedzované, človek bude zvädzaný nekonečnými vonkajšími pokušeniami a bude páchať mnohé zlé činy. Preto, hovorí Sima Qian, cisári v minulosti používali rituály a hudbu, aby obmedzili ľudí. Piesne by mali byť „veselé ale nie oplzlé, smutné, ale nie príliš deprimujúce.“ Mali vyjadrovať pocity a túžby, avšak mať kontrolu nad týmito citmi. Konfucius povedal vo svojej Zbierke, „Tristo veršov Ód (jedno zo štyroch klasických diel, ktoré zozbieral a upravil Konfucius) možno zhrnúť do jedinej vety – Nerozmýšľajte zle.“

Taká nádherná vec ako hudba bola však použitá ČKS ako metóda na vymývanie mozgu ľuďom. Piesne ako „Socializmus je dobrý“, „Nebola by nová Čína bez komunistickej strany“ a mnoho ďalších sa spievali od škôlky až po univerzitu. Pri spievaní týchto piesní ľudia postupne prijali význam v slovách. Navyše, ČKS ukradla melódie najpopulárnejších ľudových piesní a nahradila ich slovami, ktoré chvália Stranu. Toto slúžilo na zničenie tradičnej kultúry a na podporu Strany.

Jeden z klasických dokumentov ČKS, Maov „Prejav na Yan-anskom fóre o literatúre a umení“ [65] označil kultúrne snahy a armádu za „dva vojnové fronty.“ Hovorí, že nestačí mať len ozbrojenú armádu; je potrebná tiež „armáda literárnych diel“. Uvádza, že „literatúra by mala slúžiť ako politika“ a „literárne diela proletariátu ... sú „skrutkami a súkollami“ v stroji revolúcie“. Z tohto systému uvažovania vznikol „ateizmus“ a „triedny boj“ ako jadro „kultúry Strany“. Toto ide presne opačným smerom ako tradičná kultúra.

„Kultúra strany“ bola naozaj učená význačnou službou pri pomoci ČKS získať moc a kontrolu nad spoločnosťou. Ako armáda, väzenia a policajné sily, kultúra strany patrí k rovnako brutálnemu politickému stroju, hoci poskytuje odlišný spôsob brutality – „kultúrnu brutalitu“. Táto kultúrna brutalita ničí 5.000 rokov starú tradičnú kultúru, podkopáva morálku spoločnosti, znižuje odhodlanie ľudí a poškodzuje súdržnosť čínskej národnosti.

Dnes má mnoho Číňanov veľmi málo vedomostí o tradičnej kultúre. Niektorí dokonca považujú 50 rokov „Kultúry Strany“ za 5.000 rokov tradičnej čínskej kultúry. Toto je skutočne smutným faktom pre čínskych ľudí. Mnohí si neuvedomujú, že keď sa stavajú voči takzvanej tradičnej kultúre, sú vlastne proti „kultúre Strany“ ČKS a nie proti tradičnej kultúre v Číne.

Mnohí ľudia dúfa, že nahradia súčasný čínsky systém západným demokratickým systémom. V skutočnosti západná demokracia bola tiež vytvorená na kultúrnych základoch, najmä na Kresťanstve, ktoré sa drží toho, že „všetci sú si v očiach Boha rovní“, a preto rešpektujú ľudskú povahu a ľudskú voľbu. Ako by despotická, neľudská „Kultúra strany“ ČKS mohla byť použitá ako základ pre demokratický systém západného štýlu?

Záver

Tradičná kultúra zažívala útoky od dynastie Song a začala sa potom odchyľovať od tradície. Po Hnutí 4. mája 1919 sa horliví intelektuáli ponáhľali obrátiť proti tradičnej kultúre. Pokúšali sa pre Čínu nájsť cestu tým, že sa odklonili od tradičnej kultúry smerom k Západnej civilizácii. Konflikty a zmeny v oblasti kultúry však zostali v ohnisku akademických sporov, bez účasti štátnych síl. Keď však vznikla ČKS, povýšila kultúrne konflikty na záležitosť boja na život a na smrť pre Stranu. Takže ČKS začala vyvíjať priamy útok na tradičnú kultúru, použitím deštruktívnych prostriedkov ako aj nepriameho zneužívania vo forme „prijatia povrchu a odmietnutia podstaty“.

Deštrukcia národnej kultúry bola tiež procesom vytvárania kultúry strany. ČKS rozvracala ľudské svedomie a morálny úsudok, čím viedla ľudí k tomu, aby sa otáčali chrbtom k tradičnej kultúre. Ak by bola národná kultúra úplne zničená, základ národa by zmizol spolu s ňou, čím by zanechal pre národ len prázdne meno. Toto nie je prehnané varovanie.

Súčasná deštrukcia tradičnej kultúry priniesla nepredstaviteľné fyzické poškodenie spoločnosti.

Tradičná kultúra si váži jednotu neba a ľudí a harmonické spolunažívanie ľudí a prírody. ČKS vyhlásila bezmedznú radosť z „boja s nebom a zemou“. Táto kultúra ČKS viedla priamo k vážnemu poškodeniu prírodného prostredia, ktoré dnes sužuje Čínu. Vezmime si ako príklad vodné zdroje. Čínski ľudia opustili tradičnú hodnotu, že „šľachtici majú radi bohatstvo, ale prijímajú ho zdržanlivo“ a spustošili prostredie a zničili riečny systém. V súčasnosti 75% z 50.000 km čínskych riek nie je vhodných pre život rýb; 33% podzemnej vody bolo znečistenej oproti situácii pred 10 rokmi a situácia pokračuje v zhoršovaní. Zvláštny „úkaz“ sa prihodil na rieke Huaihe: Malé dieťa hrajúce sa v rieke plnej oleja vykresalo iskru, ktorá po dopade na povrch vody zapálila plameň, ktorý bol vysoký päť metrov. Ako plameň plápolal, spálil viac ako desať vrb v blízkosti, ktoré potom vyschli. Človek ľahko pochopí, že je nemožné, aby si ľudia, ktorí pijú takúto vodu nevyvinuli rakovinu alebo iné choroby. Iné problémy s prostredím, ako rast púští a zasoľovanie v Severozápadnej Číne a priemyselné znečistenie v rozvinutých oblastiach, všetky majú vzťah k strate úcty spoločnosti ku prírode.

Tradičná kultúra si váži život. ČKS vyhlasuje, že „vzbura je oprávnená“ a „boj proti ľudským bytostiam je zábavný“. V mene revolúcie Strana môže zavraždiť alebo nechať vyhladovať desiatky miliónov ľudí. Toto viedlo ľudí k tomu, že si nevážia život, čo potom podnecuje k rastu množstva falošných a jedovatých výrobkov na trhu. Napríklad v meste Fuyang, provincia Anhui, si mnoho zdravých detí vyvinulo skrátene končatiny, slabé telá a zväčšenú hlavu. Osem detí umrelo kvôli tejto zvláštnej chorobe. Po vyšetrovaní sa zistilo, že táto choroba bola spôsobená jedovatým mliekom v prášku, ktoré vyrobil nenásytný a nesvedomitý výrobca. Niektorí ľudia krmia krabov, hady a korytnačky hormónmi s antibiotikami, miešajú priemyselný alkohol so stolovým vínom, spracúvajú ryžu použitím priemyselných olejov a bielia chlieb priemyselnými bielidlami. Napríklad výrobca v provincii Henan osem rokov používal recyklovaný olej, olej zo surovej nafty ako aj iné karcinogénne látky, na výrobu desiatok ton jedovatého „jedlého oleja“. Výroba jedovatých potravín

nie je miestnym alebo ojedinelým javom, ale je v celej Číne dosť bežná. Deštrukcia kultúry a morálny úpadok prispel k tejto sebeckej túžbe po materiálnom zisku.

Na rozdiel od absolútneho monopolu a výlučnosti kultúry Strany má tradičná kultúra obrovskú integračnú kapacitu. Počas prosperujúcej dynastie Tang existovali spolu vedľa seba Budhistické učenia, Kresťanstvo a iné Západné náboženstvá v harmónii s Taoistickými a Konfuciovými myšlienkami. Čínska tradičná kultúra by si udržala otvorený postoj voči modernej Západnej civilizácii a kultúram. Štyri ázijské „tigre“ (Singapúr, Taiwan, Južná Kórea a Hong Kong) vytvorili kultúrnu identitu „Nového Konfucianizmu“, integrujúc Konfuciovu morálku s modernou ekonomickou racionalitou. Ich vývoj dokázal, že tradičná kultúra nie je prekážkou vedy ani vývoja.

Autentická tradičná kultúra meria kvalitu ľudského života na základe šťastia vo vnútri a nie materiálneho pohodlia navonok. Tao Yuanming (365-427 n. l.) [66] žil v chudobe, ale udržoval si veselého ducha a užíval si „zbierania kvetov pod západnou hradbou, pozerajúc sa do diaľky ponad Južnú horu.“

Kultúra neponúka odpovede na otázky ako rozšíriť priemyselnú výrobu alebo aké sociálne systémy prijať. Hrá však dôležitú úlohu pri poskytovaní morálneho vodítka a obmedzení. Obnova tradičnej kultúry je obnovou ľudstva vo vzťahu k nebesiam, zemi a prírode, úctou k životu a bážňou pred Bohom. Dovolí ľudstvu žiť v harmónii s nebom a zemou a užívať si starý vek, darovaný nebom.

Poznámky:

[1] Shennong (doslova „nebeský pestovateľ“) je legendárnym cisárom a kultúrnym hrdinom z čínskej mytológie, o ktorom sa verí, že žil približne pred 5.000 rokmi a ktorý naučil dávnych ľudí poľnohospodárstvu. Jeho zásluhou je tiež identifikovanie stoviek lekárskejších (a jedovatých) bylín a rôznych rastlín tejto povahy, ktoré boli potrebné pre vývoj tradičného čínskeho lekárstva.

[2] V čínskej mytológii bol Pangu prvou žijúcou bytosťou a tvorcom všetkého.

[3] V čínskej mytológii je Nuwa matka dobroty, ktorá vytvorila ľudstvo, hoci iné tradície to pripisujú Pangu. Ona a jej muž Fu Xi sú prvými z Troch Najvyšších a často sa nazývajú „rodičmi ľudstva“, pretože v jednom mýte sa hovorí, že sú predchodcami ľudstva. Spolu so Fu Xiom je často zobrazovaná s vrchnou časťou tela ženskou a spodnou časťou tela hadou alebo dračou, pretože to bolo vo forme drakov, že ona a jej muž vyryli rieky na svete a vysušili záplavy. Bola poverená udržiavať Nebeskú stenu, ktorej pád by všetko zničil.

[4] Cangjie alebo Cang Jie je bájnou a legendárnou postavou z dávnej Číny, považuje sa za oficiálneho dejepisca Žltého cisára a tvorca čínskych znakov. Metóda zadávania znakov do počítača Cangjie je pomenovaná po ňom.

[5] Tao-Te-Ĥing (Dao De Jing): Jeden z najpopulárnejších taoistických textov, napísaný Lao-c'. Lao-c' žil počas 6. storočia pr. n. l. v štáte Chu počas dynastie Zhou. Verí sa, že pôvodné Lao-c'-ovo meno bolo Li Er alebo Lao Tan. Bol archivárom na súde v Zhou a raz s ním Konfucius konzultoval záležitosti ceremónii a zvykov. Legenda hovorí, že v dávnom čase Lao-c' odišiel zo štátu Chu na západ. Strážca najzápadnejšieho čínskeho miesta ho zastavil a požiadal ho, aby spísal všetku svoju múdrosť. Vtedy Lao-c' napísal prácu s približne 5.000 znakmi, známu ako Dao De Jing. Keď dokončil svoju prácu, Lao-c' pokračoval na západ a už sa odtiaľ nikdy nevrátil.

[6] Z Konfuciových Analektov (Literárnej zbierky)

[7] Dong Zhongshu (ca. 179-104 pr. n. l.), konfucijský mysliteľ počas dynastie Chan povedal v rozprave *Tri veci na harmonizovanie ľudí s nebom (Tian Ren San Ce)*, „Ak zostane nebo, Tao sa nemení“.

[8] Toto je citát z *Abstraktu zo zobraťých taoistických spisov (Dao Cang Ji Yao)* zozbieranom v dynastii Qing.

[9] Z Maovho prejavu na 8. zasadaní 10. plenárnej schôdze ČKS.

[10] Originálne Maove slová v Čínštine použili pun: Som ako mních držiaci dáždňik – nie Tao (alebo Fa, pun pre „vlasy“) ani nebo (pun pre „oblohu“)

[11] Jie je meno posledného vládcu dynastie Xia (asi 21-16 pr. n. l.) a Zhou je meno posledného vládcu v dynastii Shang (asi 16-11 pr. n. l.). Obaja sú známi ako tyrani.

[12] Od *Meciusa*.

[13] Z hymny komunistickej internacionály. Čínsky preklad doslova znamená: „Nikdy neexistoval spasiteľ a nespoliehame sa ani na Boha; ľudské šťastie dosiahneme svojimi silami sami.“

[14] Cisár Taiwu, dynastia Severnej Wei, alias Tuo Tao (424-452 n. l.)

[15] Cisár Wuzong, dynastia Tang, alias Li Yan (840-846 n. l.)

[16] Cisár Wu, dynastia Severnej Zhou, alias YuYong (561-579 n. l.)

[17] Cisár Shizong, dynastia neskorá Zhou, alias Chairong (954-959 n. l.)

[18] Slogan používaný uprostred 60-tych rokov počas kultúrnej revolúcie v Číne.

[19] Chrám Bieleho koňa, prvý budhistický kláštor v Číne bol postavený v roku 68 n.l., jedenástom roku Yong Ping z Východnej Chan dynastie.

[20] V jazyku Dai sa písmo Beiye vyslovuje ako Tanlan. Beiye je subtropická rastlina, ktorá patrí do rodiny paliem. Je to druh stromu s hrubými listami, ktoré sú odolné voči moľom a veľmi pomaly vysychajú. V dávnych časoch, keď ešte nebol vynájdený papier, predchodcovia Dai tlačili znaky alebo články na listy. Znaky vyryté v listoch sa nazývajú Beiye korešpondenciou a písma na nich Tanlanom (písmom Beiye).

[21] Park Xiangshan, tiež nazvaný Parkom vonných kopcov, sa nachádza 28 kilometrov (17 míľ) severozápadne od centra Pekingu. Pôvodne bol postavený v roku 1186 počas dynastie Jin a stal sa letným sídlom pre cisárske rodiny počas dynastii Yuan, Ming a Qing.

[22] *Kolko kultúrnych relikvii bolo spálených* od Ding Shu.

[23] Červené Gardy sa vzťahujú na civilistov, ktorí boli realizátormi Veľkej kultúrnej revolúcie v prvých radoch. Väčšina z nich boli mladíci okolo 15. roku.

[24] Letný palác sa nachádza 15 kilometrov od Pekingu a je najväčšou a najlepšie zachovanou kráľovskou záhradou v Číne. Letný palác má históriu viac ako 800 rokov.

[25] Chrám Louguan je známou taoistickou svätyňou v Číne a je ctená ako „prvá blahoslavená zem pod nebom“. Chrám sa nachádza na úbočí severne od hôr Zhongnan, 15 kilometrov juhovýchodne od oblasti Zhouzhi a 70 kilometrov od mesta Xian.

[26] Li je čínska jednotka dĺžky (1 li = 0.5 km alebo 0.3 míle)

- [27] Cisár Gaozu z dynastie Tang, alias Li Yuan (618-626 n. l.)
- [28] Ľudové komúny (Renmin Gongshe) v Čínskej ľudovej republike boli pôvodne najvyššou z troch administratívnych úrovní vo vidieckych oblastiach v období 1958 až do cca 1982, keď ich nahradili obce. Komúny, najväčšie kolektívne jednotky, boli rozdelené na výrobné brigády a výrobné tímy. Komúny mali vládne, politické a ekonomické funkcie.
- [29] Máhajána sútra (Mahaparinirvana) sa považuje za poslednú Budhovu Máhajána sútru, ktorú dal v posledný deň jeho pozemského života. Tvrdí, že tvorí základnú esenciu všetkých máhajána sútier.
- [30] Neoficiálny preklad. Najpravdepodobnejšie z Taisho Tripitaky, zväzok T01, č. 7, Máhajána Mahaparinirvána sútra.
- [31] „Teória a prax pri potláčaní náboženstiev čínskou komunistickou stranou“ od Bai Zhi. Čínsky text: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm>.
- [32] Mukti znamená Prvá Dharma alebo Učenie zákona. Mukti tiež možno preložiť ako „uvoľnenie, oslobodenie, pustenie, ... emancipácia; vytrhnutie sa z pút a získanie slobody, slobody od prevetľovania, od karmy, od ilúzie, od utrpenia; označuje nirvánu a tiež slobodu získanú v Dhyana (meditácii). Je to vytrhnutie sa zo Samsáry (reinkarnácii).
- [33] Nirvána, v Budhizme a Hinduizme, je stav blaženého pokoja a harmónie mimo utrpenia a citov individuálnej existencie; stav jednoty s večným duchom.
- [34] Kampaň na potlačenie kontrarevolucionárov kruto zaobchádzala s mnohými bývalými vodcami tajných spoločenstiev, náboženských združení a Kuomintangom (KMT) začiatkom roku 1951.
- [35] Vojna na odpor voči agresii USA a pomoci Kórei, ako ju nazýva ČKS, vypukla v roku 1950. Bola prvou vojnou, ktorú ČKS viedla hneď potom, ako založila Čínsku ľudovú republiku.
- [36] Cisár Huizong z dynastie Song, alias Zhao Ji (1100-1126 n. l.).
- [37] Su Dongpo, (1036-1101) známy čínsky básnik z dynastie Song
- [38] Wen Zhengming, (1470-1559), čínsky maliar.
- [39] Tang Bohu, (1470-1523) čínsky učenec, maliar a poet dynastie Ming.
- [40] Meng Haoran, (689-740) básnik dynastie Tang.
- [41] Wang Xi Zhi (321-379), najznámejší kaligraf v histórii z dynastie Tang.
- [42] Pôvodný prológ z Lan Ting, údajne napísaný Wang Xi Zhi na vrchole jeho kaligrafickej kariéry (ako 51 ročný, 353 n. l.), všeobecne sa uznáva za najdôležitejšie dielo v histórii čínskej kaligrafie.
- [43] Wu Chenen (1506?-1582), čínsky románopisec a básnik dynastie Ming.
- [44] Wu Jingzi (1698-1779), vkusný spisovateľ dynastie Qing.
- [45] Alternatívne meno pre Červené gardy.
- [46] Yongle encyklopédia alebo Yongle Dadian bola objednaná cisárom dynastie Ming, Yongle v roku 1403. Je to najväčšia a najstaršia svetová encyklopédia.

- [47] „Liang Xiao“ predstavuje skupinu určených spisovateľov, medzi inými Zhou Yiliang – keď sa zapojil do spisovateľskej skupiny, vyslúžil si anonymný list od starého priateľa, ktorý hovoril o „najväčšej nehanebnosti“.
- [48] Cisár Qin Shi Huang (259-210 pr. n. l.) alias Ying Zheng, fascinuje ľudí, keď hovoria o Veľkom múre a Tehlovočervených bojovníkoch a koňoch – dvoch najväčších úspechoch Číny. Ako prvý cisár v Číne mal naozaj hlboký vplyv na čínsku históriu a kultúru.
- [49] Z Maovho „Napravme štýl práce Strany“ (1942).
- [50] Z Maových „Príhovorov na Yananskom fóre o literatúre a umení“ (1942)
- [51] Wu Xun (1838-1896), pôvodne Wu Qi, sa narodil v Tangyi, Shandong. Svojho otca stratil v mladom veku a jeho rodina žila v chudobe. Musel žobrať o jedlo, aby nakrmil svoju matku a stal sa známym ako žobrák z úcty k rodičom. Keď jeho matka umrela, žobranie sa stalo jeho jediným prostriedkom na živobytie. Viedol bezplatné školy za peniaze, ktoré získal žobraním.
- [52] Toto sa vzťahuje na hnutie na potlačenie kontrarevolucionárov počas 1950-1952 a následné čistky kontrarevolucionárov počas 1955-1957.
- [53] Incident 4. júna bol výsledkom rady národných protestov v Číne, ktoré sa stali 15. apríla 1989 až 4. júna 1989 s centrom na námestí Nebeského pokoja v Pekingu. Vrcholom protestov bol záber námestia študentami z univerzít a vysokých škôl, ktorí žiadali demokratické reformy. Ľudová oslobodenecká armáda zasiahla, aby uvoľnila námestie od demonštrantov 4. júna a mnoho pretestujúcich bolo zabitých alebo zranených strelbou z automatických zbraní. Odhady o civilných úmrtiach sú medzi 400-800 (zdroje: New York Times, Hammond) a 2.600 (čínsky červený kríž). Všeobecne sa mieni, že zranených bolo 7.000 až 10.000 ľudí.
- [54] Agentúra špeciálne zriadená na prenasledovanie Falun Gongu s absolútnou mocou nad každou úrovňou administrácie v Strane a všetkými ostatnými politickými a súdnymi systémami.
- [55] Z piesne Modernej pekingskej opery „Legenda červeného lampáša“, jednej z ôsmich veľkých vzorových hier, ktoré boli oficiálne vytvorené a dosiahli zlatý vek počas „Veľkej kultúrnej revolúcie“ (1966-76).
- [56] Mu je jednotkou plochy používanou v Číne. Jeden *mu* je 0,165 akra.
- [57] Jin je jednotkou váhy používanou v Číne. Jeden *jin* váži asi 1,1 libry (0,55kg).
- [58] Otvárací príhovor na Prvom zasadaní Prvého národného kongresu Čínskej ľudovej republiky (15. september 1954).
- [59] „Syndróm červených očí“, ekvivalent „horiaci závisťou“ v Západnom vyjadrení sa tu používa na popis človeka, ktorý keď vidí, že sa iným ľudom darí lepšie ako jemu, cíti sa nevyrovnaný a neprijemne a myslí si, že on by mal byť tým, čo sa má lepšie.
- [60] Vojnový Tunel (Didao Zhan, B&W, 1965) nakrútený počas anti-Japonskej vojny, tento film zobrazuje udatný boj čínskych ľudí v centrálnej Číne, ktorí bojovali proti japonským vojakom pomocou rozličných podzemných tunelov.
- [61]. Vojna mín (Dilei Zhan, B&W, 1962) nakrútený v 40-tych rokoch, film ukazuje, ako partizáni v provincii Hebei bojovali proti oddielom japonskej invázie pomocou doma vyrobených mín.
- [62] Literárna kompozícia predpísaná pre cisárske civilné skúšky, známa strnulosťou svojej formy a chudobou myšlienok.

[63] Veľký hlad 1959-1961 v Číne je najväčším hladom v ľudskej histórii. Odhadovaný počet „neobvyklých smrtí“ od hladu sa pohybuje medzi 18 až 43 miliónmi.

[64] Sima Qian (145-85 pr. n. l.) bol prvým čínskym historikom. Jeho *Shiji* alebo *Zápisy dejepisca* dokumentujú históriu Číny a jej susedných štátov od dávnej minulosti až po jeho súčasnosť.

[65] Od Mao Zedong-a.

[66] Tao Yuanming (365-427 n. l.) tiež známy ako Tao Qian, je jedným z najväčších básnikov v čínskej literatúre.

Zdroj: <http://english.epochtimes.com/news/4-12-20/25087.html>